

V dveh ali treh dneh pa je bilo zopet treba iti v mlin, ker v tem časi je mlinar navadno izvršil svoje delo. Če mu je pa včasih kaj nagajalo ali je klepal kamen, in nisem dobil moke, dirjal sem še jedenkrat z vozičkom od doma do mlina, pa se nisem jezil zaradi tega, če prav mati ni mogla speči kruha. Ej, saj je sosedu rada posodila hlebec, jaz sem pa le bil konjiček, moj tovariš pa voznik, ali tudi obratno, saj ni bilo tako natančno. —

Toliko vam bodi dovolj o našem vozičku. Površno si ga vže lahko predočujete in po večjem tudi veste, kaj sem doživel na njem in ž njim in zakaj ga imam na vozi svojih spominov.

Vže se je skrila marsikateri dan za Šmarno goro, odkar več ne prevažam vozička, včasih sem od takrat vže sedel v zložni gosposki kočiji, toda v nji ni tako, kakor je bilo na vozičku, ko me je še mati vozila. Ni takó pa ni takó!

Samó jedno željo imam še gledé tega vozička. Veste kakšno? Da bi ob moji smrti angeljci dejali mojo dušo nánj in jo peljali v sveta nebesa. Če pa pusté voziček na tem svetu ter z mojo dušo sámó poleté k Bogu, ne bodem se hudoval, saj v družbi božji in angeljski bodem lahko pogrešal nekdanj ljubi mi voziček, kaj ménite, da nè?

Kajtimar.

Po zimskih dnéh.

Minulo je . . . Nobène več
Ni cvetke na okrog
In plašč snežen, svitló blesteč
Odél je hrib in log.

Kje zdaj je cvet, ki v teh bregéh
Opojno je dehtél?
In kje je spev, ki v jasnih dnéh
Nekdáj je tu donél?

Ledeni mraz končál je cvet,
Da lepši se vzbudí,
Ko solnce z neba gôrko spet
Po logu zablestí.

Na gôrki jug odplul je ptič
Od snežnih teh bregóv,
Da v mladem cvetji lepše v grič
Odméva spev njegov. — —

Pri ôknu starec ném slonim
In gledam v snežni svet,
Spomíne v duši si budim
Iz davno prešlih let.

Kot spev glasán, kot cvet žarèč
I jaz nekdanj sem bil,
Ko časov burnih tek hitèč
Ni lás mi še belil.

A zdáj osúl mi cvetje je
Preteklih dnij vihár,
Zamrlo s cvetjem petje je
In ž njim mladosti žár.

A če vzbudí se cvetu kál,
Ko mine zimski mráz, —
Mordà bom v vekov veke spál
V temíni gróbní — jaz?

Ni cvet nobén takó krasán,
Kot moje bo teló,
Ko sine mu vstajenja dan
In mu odprè — nebó.

Jos. Volc.

